

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

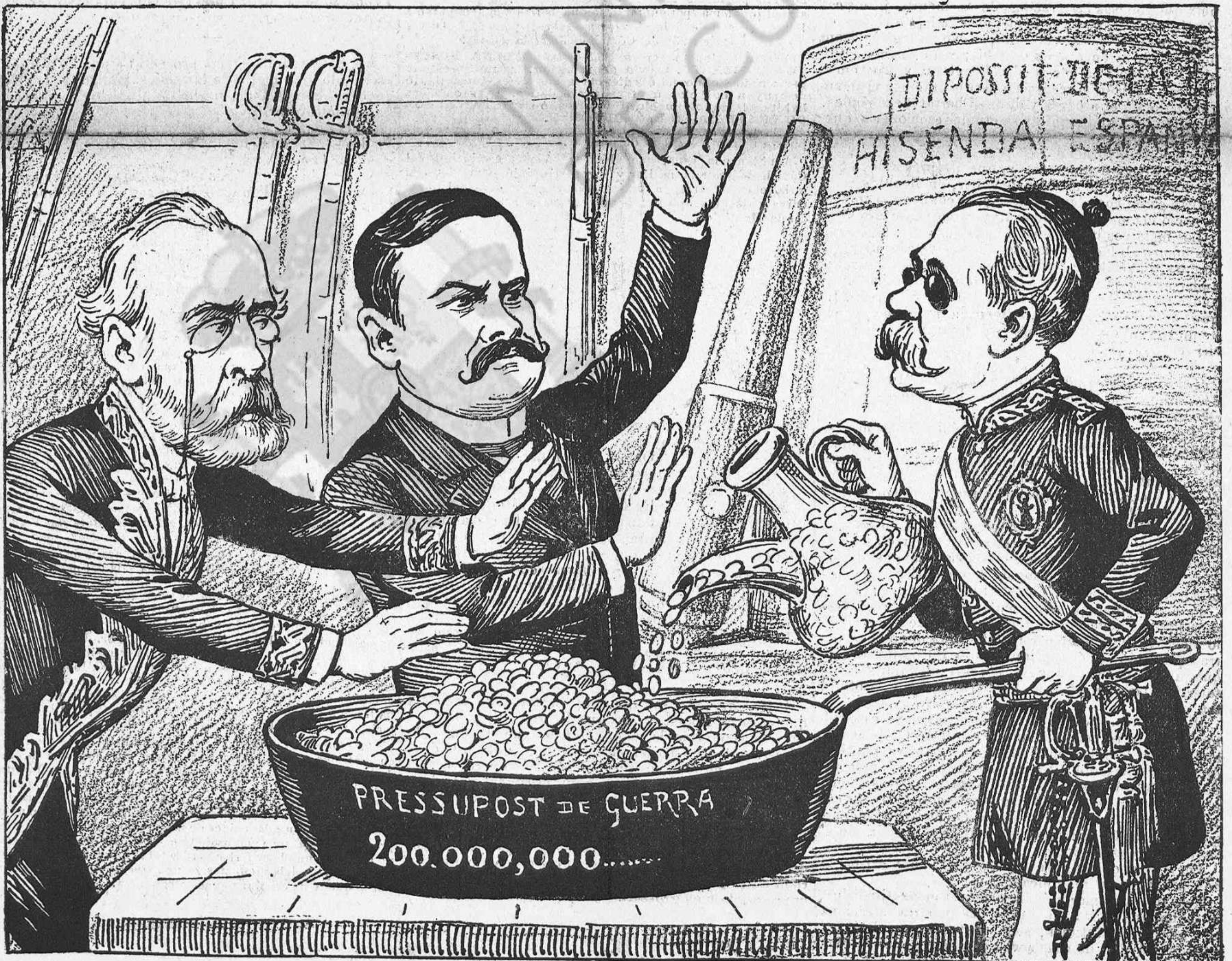
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Estranger. 2'50.

LAS ECONOMÍAS DE D. CAMELO

—Alto, general, no gasti tant oli...

—Gastaré 'l que 'm dongui la *real gana*. ¿Que no veuen que jo tinch la paella pel mánech?

EL MENSATJE Á CASTELAR

Un tal ha de ser la reacció que 'ns amenaça, quan fins en Castelar que després de destruir l'obra republicana de tota la seva vida's retirà de la política, intenta avuy tornarhi, admetent un mensatge que li han presentat un gran número de republicans de totes las fraccions!...

Aqueixa reacció la veyam venir nosaltres desde fa molts anys. L'han patrocinada tots els partits de la restauració, igual els conservadors que 'ls que s' titulan liberals. El mateix Sagasta 'ns ha fet l'efecte de una cortesana vella y arrugada, sense fé ni creencias, pero que pel compte que li té exagera 'l seu zel religiós y va á missa tot lo día, afanyós de guanyarse la benevolencia y 'ls elogis de la gent de sotana y de cogulla. Si aixís procedeix l' hereu legítim dels vells progresistas mata-frases ¡qué no farán els demés partits tenint com tenen enfonzadas las arrels en las capas de detritus de las mes velas tradicions reaccionarias!

La reacció es com l'esperit inmutable del present ordre de cosas. No es sanyuda encare, pero es pitjor que si ho sigués. Encare avuy no persegueix á mort als liberals y als demócratas, pero es pitjor que si s'empenyes en no deixarlos respirar. Si renovés las hassanyas de l' época dels apostólics, si tornés á erigir las torcas qu' en temps del Conde d' Espanya, eran l'adorno permanent de l'esplanada de la Ciutadela; si desplegués aquell manada d' esbirros que s' ficaven en lo mes sagrat de la llar doméstica y en lo més íntim de la conciencia dels ciutadans pera ferne las sevas víctimas; si pegués brutalment ab el sabre de 'n Narvaez ó ab el fuet de 'n Gonzalez Brabo, el poble en massa s' alzaría indignat, y s' jugaría la vida, com tantas vegadas va jugarla en altres temps, per sacudir la intolerable opresió.

No es aixís la reacció avuy predominant. Ja s' coneix que reb sas inspiracions de la mónita jesuítica. Res fa per exasperar al poble; en cambi no repara en medis per enervarlo y embrutirlo. No es un vexicant dolorós que arrenca crits de rabia; es un veneno diluït en l' atmósfera que debilita y entonteix. Tothom el respira y tothom al respirarlo pert la potencia viril, engendradora del progrés y de la llibertat dels pobles. Espanya baix lo domini dels actuals reaccionaris queda convertida en un país d' eunuchs, befa y escarni de las nacions civilizadas.

Hi ha encare qui extranyi que després dels horribles desastres que acabem de sufrir, en lloch de venir un cap-girell complet, haja quedat confiada la sort de la nació als mateixos homes que varen provocarlos?

Los mateixos homes ab los mateixos vicis: los mateixos homes ab las mateixas tendencias retrógradas, estúpidas, imbecils, cada día agravadas per sas creixents audacias que ja no regoneixen límits, per trobar aplaudidas totas las resistencias que podrian oposars'hi. Lo que passa ab ells, sembla talment la inundació mansa de un riu enllotat extenentse sobre un immens cementiri sense tapias.

Castelar, després de recullir l' acta de Murcia, que déu tothom sab á qué, s' consola ab lo mensatge dels republicans.

¡Tant de bó que aquest acte serveixi per alguna cosa mes que per una vana satisfacció de índole personal, fins á cert punt necessari á un home públich que havent pogut ser árbitre d' Espanya s' ha trobat en las últimas eleccions sense districte propi pera sostenir sa candidatura!

Las satisfaccions del amor propi no 'ns interessan poch ni molt, y podrá 'l Sr. Castelar donárselas sempre que vulga ó puga, sense que nosaltres ens detinguem á véurelas, y molt menos á reforsarlas. Res tenim que agrahir al Sr. Castelar: molt al contrari.

Pero si la forsa que representan los milers de firmas de republicans de totes procedencias que suscriuen lo mensatge ha d' emplearse en fer obra de combat contra aqueixa infecció reaccionaria que tot ho invadeix y que ja fa molt temps que ha rebassat els límits de lo tolerable, en aquest cas nosaltres estarem resoltos á tot.

Resultos principalment á olvidar agravis y ressentiments tan forts com els que va inferir Castelar als amichs que ab tanta fidelitat seguían la seva política, quan un día, per un capritxo que may podrá explicarnos satisfactoriament, va tirar balcó avall als mes bons, als que resoltament varen negarse á seguir los seus extrany consells de anar á reforsar las filas de la monarquia, de anar á empudegarse en lo foco mateix de l' asquerosa reacció monárquica.

Vegis per aquesta declaració, fins ahont arriba la nostra abnegació republicana.

No podém firmar ni adherirnos al mensatge dirigit al home que un día va burlar las nostras afeccions mes puras, més íntimas, mes constants, mes desintereadas. A dalt de casa séva no podém pujarhi. Mes

si ell baixa armat de punta en blanch, resolt á combatre als enemichs de la democracia, els republicans de sempre, els que may hem comés veleitats, ni hem sentit defalliments, li obrirém pas plens de respecte, y en lo humil lloch que 'ns corresponga lluytarém ab tota l' energia y ab tot l' entusiasme de que siguem capassos.

¡Y tant-de-bo, que 'l foch del combat serveixi pera purificar á la figura de 'n Castelar, dels grans errors comesos en l' últim període de la seva vida!

P. K.

LA INQUISICIÓ Á BARCELONA

La premsa de Madrid, y la del resto d' Espanya al últim s' ha ocupat en termes molt enérgichs de las tristas hassanyas del cabo Botas y de son company el sargento Sarroca, martirisadors del obrer *Belliriquis*. El país en massa demana un acte de reparadora justicia, que lliuri á la nació de la mala fama de *inquisitorial* que vé adquirint als ulls del extranjer.

Per la nostra part dirém que si s' tenen en compte las facultats casi sagradas de que está investida la Guardia Civil, es menester qu' en cambi se li exigeixin las majors correcció y respecte á la llei, en l' exercici de sas delicadas funciones. Si qualsevol atach de obra ó de paraula dirigit á la Guardia Civil es severament penat per la jurisdicció de guerra, just es que ho sigan també las brutals extralimitacions comesas pels que vesteixen el privilegiat uniforme. En bon criteri de justicia 'ls debers han de ser correlatius.

La sumaria entaulada contra 'ls que donaren torment á un pobre obrer, ha sigut elevada á dictamen del auditori de guerra. Lo secret del procediment ens veda d' entrar en consideracions; pero creyém que no ha de tardarse molt en conéixer los resultats de una causa, en la qual está vivament interessada la conciencia pública.

Un juriscòntul, no obstant, va exposar la seva opinió en un periódich local (*) y la creyém digna de ser coneguda.

«La opinió—diu—acusa al cabo Botas de haver pretés arrancar al obrer Oliva, certas delaracions per medi del torment, lo que equival á exercir sobre la persona de Oliva actes de violencia, paraula que l' Academia defineix dihent: «La fuerza con que alguno se le obliga á hacer lo que no quiere por medios que no puede resistir.» Ara bé: Oliva no volia declarar autor de un delict que no havia comés. Botas el forjava á fer lo que no volia per medis tan irresistibles com el torment. Plantejat així el problema ¿pot duptarse de que 'ls fets que s' imputan á Botas son actes de violencia comesos sobre la persona de Oliva? » Y diu l' article 233 del Códich de Justicia militar:

«Serán castigados con la PENA DE CADENA PERPETUA O MUERTE, previa degradación, los militares que prescindiendo de la obediencia á sus Jefes incenden ó destruyen edificios ú otras propiedades, saquen á los habitantes de los pueblos ó caseríos, ó COMETAN ACTOS DE VIOLENCIA EN LAS PERSONAS.»

A los promovedores y al de mayor empleo, le será impuesta siempre la pena de muerte.»

Aquí tenen la pena, que ab arreglo á las prescripcions del Códich de justicia militar y segons l' opinió de un distingit juriscòntul correspón aplicar als martirisadors del obrer Oliva y als qu' emplearen lo torment en la instrucció del procès de Montjuich.

J.

▲ está á punt de sortir un nou plan de reformas en la segona ensenyanza.

Obra de 'n Pidal, el reaccionari entre 'ls reaccionaris, reflectirán l' altalesa dels seus pensaments.

Figúrinse que 'ls estudis durarán set anys, y en tots ells els alumns haurán d' estudiar llatí y doctrina cristiana, ab caràcter obligatori. Sobre tot que aprenguin á resar y á dir sempre: *Miserere nobis*.

En cambi l' assignatura de gimnástica serà voluntaria. No convé tant que surtin ben robustos, com que entenguin totas las paraulas de la missa.

La gimnástica bé prou que l' apendran els que ab aquesta base de instrucció s' fassin carlins, quan se l' lensin ab el trabuch á la montanya.

La *Renaixensa* diu una gran veritat quan reconeix que si bé la Fransa ha tingut la gran desgracia de veure ensenyorida la immoralitat del exércit, de l' administració y del Parlament, en cambi junt ab la desgracia ha tingut la virilitat de afrontar lo perill cara á cara, y afrontantlo de volcar á un president y de deshonorar á un ministre prevaricador, estant á punt de fer una grossa selecció en l' exércit perque lo que quedí quedí sá.

«Aquí—afegeix—hauríam covat la vergonya per por de una vergonya major, y ab aquest procediment hauríam covat una llocada de criminals que un altre día l' hauríam feta mes grossa.»

(*) *La Opinió de Catalunya*.

Aixís es en efecte: pero alguna diferencia té de haverhi entre 'l régimen artificios que tenim á Espanya, y la República democrática que á Fransa te ficadas sas arrels en lo mes fondo de la conciencia de la nació.

De lo empipats qu' están els tagalos ab els yankees ne donan una bona idea las següents paraulas que s' atribuixen al Aguinaldó:

«Pera trobar dolents als espanyols varem necessitar 350 anys; pera no poder sufrir als americans n' hem tingut prou ab quatre mesos.»

En unas provincias la seca; en otras la llagosta.

En totas sens excepció, l' urpia del govern.

¡Estém ten guarnits!...

L' any passat, Espanya va consolarse en part dels horribles desastres de la guerra, arplegant una excellent cullita. Pero aquest any tot ens surt al revés: la cullita en moltes regions está completament perduda per la falta de plujas y en otras completament devastada per la invasió de la llagosta, y en cambi 'l govern pretén encare aumentar el pes insoportable de las contribucions.

¿Per qué ¡oh pagesos arruinats! no trayeu partit de vostra mateixa desgracia? Los terrossos ressecs, ja que s' fa impossible cultivarlos, poden dispararse com las pedras.

Bé per en Lerroux de *El Progreso*.

Tractant dels martiris del Clot en los quals han pres part activa 'l cabo Botas y 'l seu cómplice Sarroca diu que 'l instigador de aquests crims no es altre que 'l tinent de la Guardia civil Portas. Aquells, diu, son uns brutos inconscients: en Portas es un rufá encanallat.

Demana *El Progreso* que s' formi un tribunal de honor pera jutjar de la intervenció que tingué en Portas en los martiris de Montjuich. Lo Sr. Lerroux s' ofereix á mantenir l' acusació.

Creyém que 'l pundonorós Cos de la Guardia civil s' apressurará á acceptar l' oferiment del director de *El Progreso* de Madrid. En nostre concepte aixís ho exigeixen la seva serietat y 'l seu prestigi.

Als Estats Units s' está procedint á una investigació escrupulosa ab motiu de haverse suministat al exércit de operacions á Cuba conservas alimenticias preparadas químicament.

Y aixó que á pesar de aqueixas conservas, els soldats yankees generalment anavan ben alimentats y van guanyar la campanya.

En cambi molts dels nostres ni substancias químicas tenían per alimentarse. Panotxas de blat de moço rebían per tota racció, y encare quan n' li havia. La major part de las morts y de las malalties incurables van ser produhidas per la fam.

Y aquesta es l' hora que no s' ha procedit á operar la mes mínima investigació en desagravi del recort de tantas víctimas del desconcert y la rapinya.

CARTAS DE FORA.—*Granollers*.—Ha mort lo ciutadá Marcelino Juvany, veterano de la República. Son incalculables los serveys que havia prestat á la bona causa, mostrant sempre un gran desinterés y sent sempre dels primers en imposarse los majors sacrificis. Home de acció, ja á l' any 67 secundá ab energia 'l moviment insurreccional iniciat en aquesta provincia pel general Baldrich: en Setembre del 69 s' unia á las partidas de 'n Joariz y del Xich de la Barraqueta, y al 73 signé comandant de un dels batallons denominats *Guías de la Diputación*, batent als carlins que atacaven la vila de Caldas de Montbuy.—Com á arcalde que havia sigut de aquesta vila sigué un modelo de integritat y civisme.—La seva mort ha sigut vivament sentida per sos amichs y fins pels adversaris, que tots á una reconeixian las grans qualitats que l' adornavan.

Capellades.—D. Odón de Buen acaba de donar una interessant conferencia política en una sala del poble vehí de Vallbona, perteneixent al districte electoral de Sant Felú. Ab ella pagá la promesa que 'ls havia fet avants de las eleccions. La conferencia ha sigut molt profitosa, y sigué escoltada ab gran interés pels vehins del poble y molts forasters que hi acudiren.—De desitjar sería que 'l Sr. de Buen trobés molts imitadors que sacudint l' apatia, portessin el foch de las ideas de redempció fins als pobles que com Vallbona no están acostumats á escoltar otras instruccions que las que 'ls hi dona 'l rector desde 'l cubell mistich. L' energia ab que treballaren á favor de D. Odón de Buen, logrant per ell una majoria á las urnas, els ha fet mereixedors de aquest obsequi.

Constantí.—L' home negre escalant el cubell mistich en quatre gambadas va vomitar llamps y trons per sa carcunda boca, dihent que tots els que havian votat la candidatura republicana eran uns heretjes indignes de viure entre personas. ¡Vaya de Mossén Sisquet, quina manera de desbarrar!... Bé valdrá més qu' en lloch de atacar als que fan tan bon us de sos drets de ciutadá, cuidés de no enredar els interessos y las propietats de alguns vehins de Constantí, als quals amenaça ab armarlos un plet y ferlos perdre tot lo que tenen, si no li donan la meytat dels productes de una finca.—Que diga qualsevol lo que té de cristiana aquesta conducta.

PROBLEMA DIFICIL

ORTERIA del cel. Sant Pere, tranquil·lament repapat al costat del cancell, llegeix l'últim article del *Capitàn Verdades*.

—¿Hi ha permís?—pregunta un individu dividit traient el nas pel portal.
Lo porter s' alsa i examina al foraster de cap a peus.

—¿D' ahont vens?
—D' Espanya.

—¿Arri!—fa l venerable pescador, disposantse a plantarli la vidriera pels nassos:—ja no se'n admet cap aquí de mort espanyol.

—¿Hola! ¿Per qué?
—Perque cap de vosaltres ho mereix: los uns per tontos; los altres... precisament per lo contrari. Apa, *largo*... Al infern, al purgatori ó als llims: tú mateix, tria.

Lo nou arribat en lloch de retirar-se, dona un pas endavant.

—Es que jo no soch cap mort.

—¿Ah, no? Donchs ¿qu' ets? ¿Viu?

—Ni viu, ni mort, ni res: soch un emissari que porto un recado pel Pare Etern.

—Es inútil—diu Sant Pere barrantli'l pas:—¿vens d' Espanya? Ja te'n pots tornar. D' aquella terra, Deu no's vol escoltar a ningú. Li heu donat massa disgustos.

—Miréu que de l' assumptio que'm porta depén la salvació d' una pila d' ànimas!...

—¿De canti?

—Us parlo de serio. Vinch per una qüestió molt grave, gravíssima: de las més peliagudes que en aquest sigle s' han suscitades... No m' entretinguéu d' aquest modo. ¿Está visible Deu?

—¿Voléu dir—pregunta Sant Pere ab desconfiansa—voléu dir que aixó no es una manganilla per passar endavant, y un cop á dins, ara que hi soch m' hi quedo?

—Us juro que no.

—Bé, no juréu, que vosaltres los juraments los feu ab molta facilitat... y'ls olvidéu de la mateixa manera. Veniu.

Lo foraster entra en lo recinto celestial y es conduhit a la presència del Pare Etern.

—Aquí teniu aquest home—diu lo porter empenyent al nou arribat:—vé d' Espanya.

—No us tinch dit...—cria Deu alsant la veu, ab notoria indignació.

—Es que no vé per quedars'hi: sembla que's tracta d' una consulta.

Lo Pare Etern desarruga una mica'l front y's disposa á escoltar al emissari.

—Digas: ¿de qué's tracta?

—Estém preocupats per un problema difícil. Lo rector del meu poble m' aconsella que no sigui partidari de las institucions.

—Y tú... naturalment, deus obehirlo.

—Aixís pensava ferho; pero ara resulta que'l Papa no es de l' opinió del rector.

—¿Y qué diu el Papa?

—Que tots els catòlics devém estimació y respecte á las institucions.

—¿El Papa ha dit aixó?

—Sí senyor; y'm sembla á mí que'l Papa sab més y te més autoritat que'l rector del nostre poble.

—Está clar: tú has de obehir al Papa avants que tot y per sobre de tot.

—Es que hi ha una cosa. Lo rector diu que'l Sant Pere pot manar y entendre en materias espirituals, pero que un assumptio interiors y polítichs, el Papa no te dret á ficars'hi per res.

—També es vritat. ¿De quin parer son els bisbes?

—¿Els bisbes? Tants caps tantes mitras. Cada hù hi diu la seva. Pels uns, separarse de las institucions es una heretgia; pels altres, apoyarlas es un pecat.

—Y tú has vingut...

—Perque'ns trayéu de duptes y'ns diguéu d' una vegada si'ns condemném fent una cosa ó'ns perdrem fent l' altra.

Lo Pare Etern reflexiona un moment.

—Pere—diu de prompte dirigintse al primer apóstol:—¿teniú una palangana?

—Si senyor: aquí va.

Deu fica las mans al aygua y se las frega ab certa socarromeria.

—¿Veus?—pregunta al foraster que, admirat, no aparta'ls ulls d' aquella cerimonia:—¿sabs qué significa aixó? Que me'n rento las mans.

—Lo qual vol dir...

—Que en materia de institucions, podéu fer lo que us dongui la gana.

Lo foraster arronsa las espatillas, gira quá y desapareix.

—Crech qu' heu obrat molt bé—diu sant Pere al Pare Etern quan l' altre es fora:—lo que'ls dongni la gana! Es lo millor que podíau manarlos.

—¿Per qué?

—Perque de totas maneras... també ho haurían fet.

FANTÀSTICH.

IMOLT BÈ, TITELLAI

Lo senyor López Dominguez está qui sab lo cremat, sos caixals llensan espurnas, sos ulls despedeixen llamps, sas camas fins li tremolan, sos cabells—sis, mal contats—se li erissan en la testa com si fos un brau singlè.

Amunt y avall de la cambra frenètic va passejant, sense fer cas dels canaris que, tendrement afectats, semblan volgué ab sas canturias dissipar l' humor fatal qu' endavinan en son amo

desde l' hora d' esmorzar.

—¡No!—diu l' héroe de Melilla,

dant tal trastasso al sofà

que per poch lo desconjunta:—

aixó no hi ha general

que ho aguanti. La paciència

al últim se m' ha acabat,

y vull estripar la grúa.

¡Potser si que aquest bastaix

se creu que perque m' es jefe

ja té'l dret de ferme anar

com si fos una baldufa!

¡Ballar jo! Ca! aixó jamay.

Ara veurá com els homes

de la meva calitat

quan convé treure las unglas,

las treuben. ¡Ara veurá!

S' aproxima al escriptori,

suca, y ab pols tan tivant

que donde pone la pluma

casi estripa'l paper blanch,

escriu aquesta carteta,

més que seria, fulminant:

—Senyor don Práxedes: Sento

lo disgust piramidal

que'm veig obligat á darli;

pero avants que'l amistad

es la dignitat del home

y'ls debers del ciutadà.

—No'ns coneixém de dos días

y per consegüent ja sab

que com á dócil y manso,

difícilment trobará

un Terranova que pugui

posar-sem al meu costat.

—¿Bé n' hi he vist fer jo de cosas,

y disbarats garrafals

y planxas de totas menas!

May ma boca ha formulat

la més petita censura;

may li he dit:—Aixó está mal,

aixó no hauria de ferho.—

Al revés, sempre aprobant,

sense mirar qué aprobava;

sempre amén, com l' escolá.

¿Hem perdut l' esquadra? Bueno.

¿Hem tirat al fons del mar

tres mil milions de pessetas?

Paciència ¡qué s' hi farà!

¿Hem vist morir cent mil homes?

Callém y passém de llarca.

¿Hem arruinat mitja Espanya?

Jo sempre mut com un pal.

—Mentres vosté estés alegre,

¿qué m' havia d' importar

tot aixó á mí?... ¿Era don Práxedes

lo qui ho feya? Donchs avall:

¡al cap y al fi á mí la llaga

no'm cohia per cap part!...

—Pero avuy ja es altra cosa:

jo li havia demanat

un' acta per un fulano

á qui no li puch negar,

y vosté, en lloch de complaurem

com semblava natural,

me clava un solemne mico

permetent que'l meu company

quedi en las eleccions últimas

iniquament derrotat.

Com aixó jo no ho tolero,

desde aquest mateix instant

rompo ab vosté y ab la colla,

y'm poso á fer ranxo apart,

lluny d' aquest partit suicida

sense fe y sense ideals.

—Ja ho sab, donchs: renyita, don Práxedes,

per tota una eternitat.

¡No mereix teni en sas filas

un home tan fi y tan gran!

Satisfet de la seva obra,

—Té—diu cridant á un criat;—

aixó al correu desseguida.—

Y assentantse á n' el sofà,

torna á mirá'ls seus canaris,

torna á quedar tant campant,

torna á ser com ans y sempre

una insigne nulitat

y torna á cobrar la paga

de capitá general.

C. GUMÀ.

REGENERACIÓ... AB ULLERAS FUMADAS

Las economias del general cristiá en lo departament de Guerra ja comensan á apareixer, y aixó qu' encare las Corts no están reunidas. Pero, no importa: quan un va de camí, lo primer que divisa en lo llunyá horitzó es lo campanar de las iglesias. La comparansa no pot ser mes justa, per quant D. Camilo ó D. Camelo's proposa fer economias á l' alsada de un campanar. Per aixó ja desde lluny las estém veyent.

Calculin que la cantitat pressupostada l' any passat s' augmentará ab la friolera de 40 milions de pessetas. Y que no'n pot rebaxar ni una. Las necessita totas y encare no'n té prou. Li son precisas pera pagar tot el personal que'ns han deixat las passadas guerras, per satisfacer las pensions corresponents al diluvi de creus que durant las passadas guerras va caure del cel del favor perque no quedi endarrera cap ascens dels que van rajar com pel broch gros del canti. En tot cas els únichs que haurán d' esperar á cobrar serán els repatriats... ¡Aquets ray, ja hi están avesats á patir!

El general de las ulleras fumadas se proposa además augmentar... ¿qué dirían? El cos de capellans castrenses. Jo ja ho

veig: en cas de guerra ab qualsevol nació per poderosa que sigui, si plantém per davant del enemich una llarga fila de capellans de regiment tirant excomunionis, no tindrà mes remey que fugir ab la qua entre las camas. Y com mes heretje siga la nació que'ns ataquí, mes depressa fugirá.

Una vegada cubertas aquestas atencions preferents, lo que sobri dels 40 milions del sobrecárrech, projecta invertirho en comprar canons pera posar la nació en estat de defensa. L' héroe de Perañaque's proposa fortificar las costas ab xeringas de aquellas llargas que costan una tutaralada de mils duros, y de las quals'l preu de cada tiro no baixa de cinch mil pessetas. Aixó seria molt consolador, si no's reproduhis lo que va passar á Subic (Filipinas) que quan va presentarse l' esquadra yankee: els canons de gran calibre encare estavan per montar.

Mirantse en l' exemple de D. Camelo y per no ser menos qu' ell, el Ministre de Marina exigeix un crèdit de 250 milions de pessetas per construhir á tota pressa deu acorassats. No hi vol dir res que un crèdit casi igual, concedit anteriorment, va ja dissiparse, construhint quatre barcos inútils que van fer mes nosa que servey, quan va arribar l' hora de valer-se'n. La gran qüestió es manejar grans sumas á pretext de provehir á la defensa de la patria.

No recordo qui ha dit que la seguretad d' Espanya avuy depén mes de que pugui pagar honradament els compromisos que té contrets ab els seus acreedors estrangers, que de totas aqueixas tentativas de revifament militar y marítim, las quals en definitiva resultan completament inútils y fins perillosas, quan una nació mes forta ó mes ben organísada's presentí á buscarlos ronya.

Al poble decayt que mira de referse aplicantse á n' el treball, tothom el respecta. En cambi, al que no donantse per entés després de las grans plissas que ha rebut, torna á sortir ab la mania de fé'l pinxo, y lo que s' hauria de gastar ab eynas ho inverteix en armas, quan no está probat que tinga prou tino, ni prou aptitut per manejarlas, aquesta presumpció ridicula li pot costar molt cara.

Tal pot succehirli com á n' aquell mata-moros qu' estava esperant á un seu enemich en una cantonada y ab lo revólver á la má. L' enemich va presentárseli sopadament, li va pendre'l revólver dels dits y se'l va treure del davant ab una puntada de peu á las ancas. Si no hagués sigut matamoros, si en lloch de dedicarse á fer babarotas s' hagués dedicat al treball l' altre no s' hauria cui'tat de donarli aquesta lliçó.

El general de las ulleras fumadas fa tot lo possible per atreure'ns las simpatias del mon enter, gastant lo qu' Espanya té y lo que no té, lo qu' Espanya necessita per referse y prosperar, en adquirir armas de guerra mes comprometedoras que útils, y sobre tot en fomentar á tota costa las corrents delaborrible fanatisme religiós, mirat per tot lo mon ab verdader despreci.

Baix aquestas bases pretén edificar l' edifici de la regeneració.

P. DEL O.

N Lopez Dominguez s' ha separat de'n Sagasta, y tot perque aquest no va lograr fer sortir senador á un seu parent.

Vels'hi aquí un motfu ben poderós per separarse de un partit. Perque ¿cóm ha de ser possible la regeneració d' Espanya no anant al Senat el parent del general Lopez Dominguez.

Per la seva part l' home del tupé s' está fent creus de tanta ingratitut.

Ell es, en efecte, qui després de la brillantissima campanya de Manila va concedir al general el tercer entorxat y una creu pensionada ab dos mil naps cada any.

Ja'm sembla que sento la maledicció de gitano que'l tío Práxedes li tirará entre cap y coll:

—Aixís estigas costipat, perdís el mocador, et moquis ab la mànega y t' esgardissis el nas ab el tercer entorxat que vaig donartel!

Al arribar á Mazarrón (Murcia) la valenta propagandista lliure-pensadora D.ª Belén Sárraga de Ferrero, va ser detinguda mentres els agents de l' autoritat li registravan l' equipatge.

Naturalment qu' ab l' equipatge no hi portava res que la pogués comprometre, ni'l canó... de las agullas, ni'l didal, que á mitjas excusas podían fer veure que'l preñan pel casco de un projectil.

La Sra. Sárraga pot dir com Heine, quan entrava á Alemania.

—No'us incomodéu, esbirros, en registrar-me'ls baguls: l' arma revolucionaria la porto dintre del cos: es l' idea, y las ideas son impalpables!

Cap ministre canoví se va veure tan atacat pels silvestristas com el famós Navarro Reverter. Li tenían una tirria tremenda: no'l deixavan respirar un moment, sempre li estavan á sobre.

Donchs bé: en las últimas eleccions anava á ser derrotat, sense remey, y en Silvela, per complaure al Duch de Tetuán, va salvarlo, fins sacrificant á un seu amich.

Y ara 's diu que aixís qu' en Villaverde se li aclofi, 'l famós Navarro Reverter se prestará á tirar de nou del carro de la hisenda, á entera satisfacció dels que ab tanta sanya l' atacaren l' altre cop que sigué ministre.

Lo que dirá en Silvela:—Per estira cordetas dels contribuyents qualsevol Navarro Reverter es bó!...

El torero francés Robert, completament afeytat, va ser rebut á Palacio.

Y l' infanta Isabel va regalarli una rica agulla de corbata, ab dos hermosos brillants y una esmeralda.

Qui vulga ser objecte de semblants obsequis, ja sab lo que ha de fer.

Que s' afayti!

Tots els gremis que gastan sucre están desesperats. L' article s' ha anat encarint de tal manera, que aviat no hi haurá medi ni de treballar.

Y tot degut als impostos.

Calculin que tal serán aquestos, que 'ls 100 kilos de sucre que al estranger costan 40 pessetas aquí no 's pagan á menos de 150.

En tals condicions aviat no será possible elaborar el número infinit de articles en los quals el sucre hi entra com á primera materia indispensable. Y 'l govern fins ara s' escolta las reclamacions dels interessats, com si sentís ploure. Y fa tant cas dels meetings que celebren com un guarda-cantó de un cop de puny.

No obstant si 'ls gremis de cafeters, confiters, pastelers, xacolaters, etc., etc; sapiguessen interessar en la seva empresa á tots els que treballan y en mes ó menos grau venen sufrint la codicia desmesurada del govern, tots plegats podrien pendre resolucions de un efecte molt eficas.

Bastaria que fessin dimissió de la seva qualitat de contribuyents, per poderli dir:

—Sr. Govern: ja no hi ha mes sucre. Sr. Govern: s' han acabat els turróns.

L' escena á Madrid.

Una dona, desde 'l balcó dona crits desgarradors. El sereno acut amatent al séu auxili; puja escalas amunt, tracta de traspasar la porta de l' habitació, y 's véu rebut á tiros de revolver.

L' agressor era un ensotanat.

Causa del escándol: renyinas entre 'l de la sotana y la seva estimada majordona.

Quan el portavan á la prevenció, anava dihent:—La Basilissa (el nom d' e'la) té un geni del diable.

En cambi ell, rebent á tiros als que 's presentan á casa seva á posar la pau, deu tenirlo com un ángel.

Total: un nou exemple de lo molt consoladora qu' es la santa religió exercida per certs ensotanats.

Días enrera va morir á Madrid el general Bosch, jefe de la divisió de caballeria, y no s' havia donat sepultura al séu cadáver, que ja D. Camilo havia portat á la firma de la reyna 'l nombrament del successor del difunt, á favor de un amic seu.

Lo cadáver del general Bosch encare estava calent. Pero no hi ha qu' extranyarse'n. Entre las máximas devotas del general cristiá, hi haurá sens dupte la que diu: «De calent en calent se pelan.»

Lo marqués de Pinar del Río anuncia desde la Habana la próxima aparició de un llibre sensacional, en lo qual s' acusará á alguns generals que varen intervenir en la campanya de Cuba.

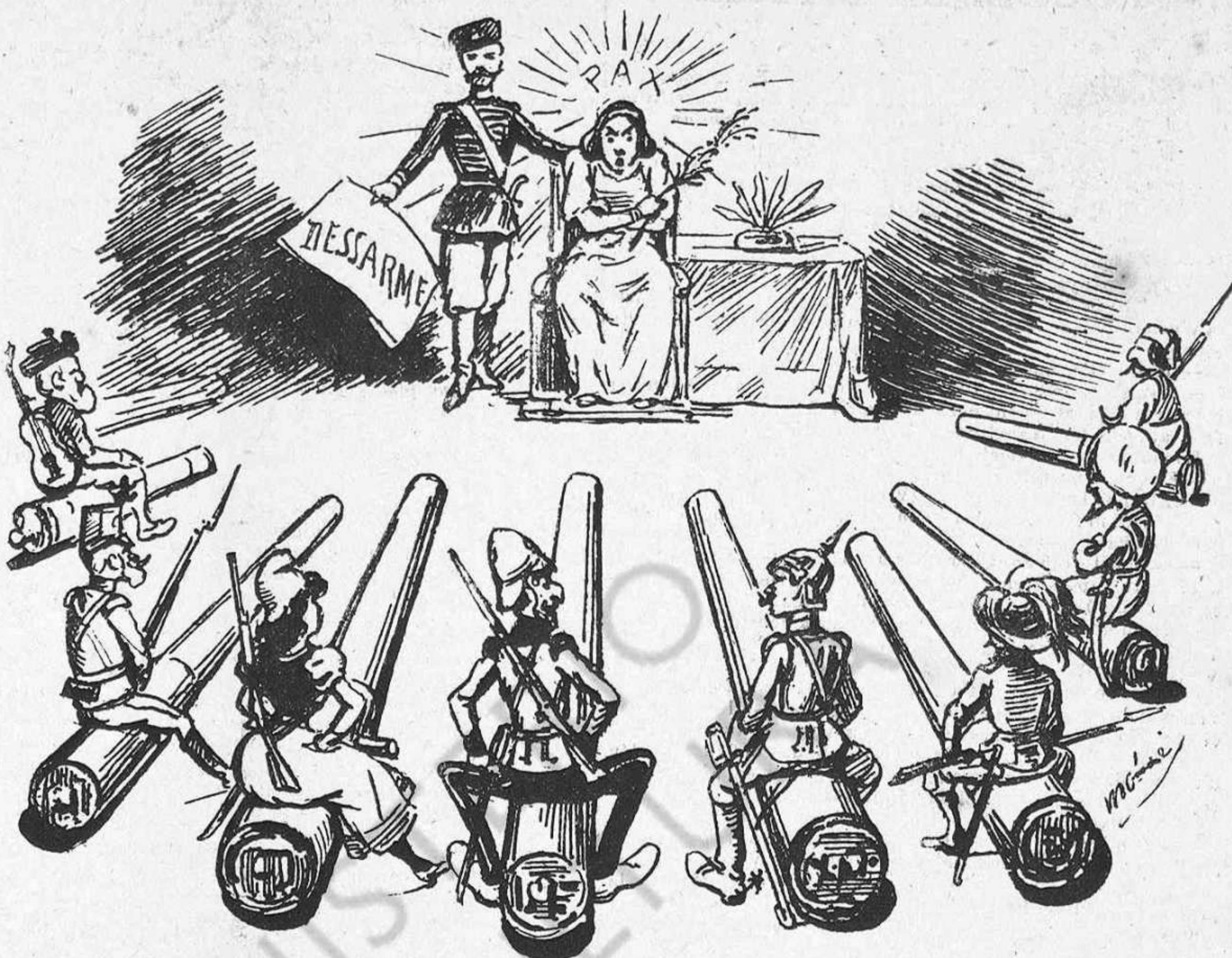
Vinga aquest llibre vingia aviat:

LAS ELECCIONES MUNICIPALES DE BARCELONA

Deu els cria y ells s' ajuntan.

EL CONGRÉS DE LA PAU

Me sembla que á la pobra Pau, per mica que 's descuydi, li farán un cap nou.

vingan las pinyas de aquest Pinar.

A Valladolid ha sigut detingut un individu acusat de haver violat á quinze nenas de curta edat. Senyas particulars de aquest valent: Es polaviejista y persona molt beata. Sent beato y polaviejista, de segur que si arriba á tirar als Jochs Florals hauria guanyat... la viola.

Una noticia que dona un periódich extranger: El nou diplomátich que ha de representar á la Confederació nort-americana en la Cort de Madrid, Mister Bellamy Storer, porta l' encárrech especial de negociar la cessió de las islas Canarias als Estats Units. «No están encare contents de havernos desembrassat el pis, que ara tornan ab la pretensió d' emportarse'n la gabia dels canaris?» Vaja que no guanyém prou per sustos.

El Conde de las Almenas está covant un argument, que sortirá del ou, aixís que s' obrin las Corts. L' argument es aquest: «Tot lo que s' ha dit contra en Tejeiro y altres militars jo ho he exposat contra en Primo de Rivera y altres generals. ¿Perqué donchs aquells han sigut sotmesos als tribunals de honor y aquests no?» L' argument del Conde de las Almenas té realment la forsa de un proyectil de gran calibre. Pero 'ls que haurían de sofrirne las consecuencias, están parapetats darrera de un verdader terraplé d' escombrarias, á n' el qual els projectils s' hi ensorran perdent la forsa.

ENDEVINALLAS

XARADA

Qu' es ma prima part del mon si bé miras trobarás, y la primera-segona un nom d' home sol donar. Ara que molt poch te falta per la solució trobar, ajusta prima-dos-terça que nom de dona será.

J. AUBERT MANENT.

ANAGRAMA

La meva germana Tot se va casar per Nadal ab un jove bon xicot que d' ofici n' es total.

J. TORRENT Y M.

TRENCA-CLOSCAS

MUNDETA CERCAFAL

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo titul de una comedia catalana.

ESPINET SOL.

TERS DE SILABAS

.....

Primera ratlla vertical y horizontal: utensili de fumador.—Segona: establiment públich.—Tercera: aucell.

LL. Y M. IVERN.

GEROGLIFICH

X
B O B O
K K K
K L O O K

DESMARINYAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Pallet, Pep Xirinachs, G. Prats de V., Una viuda, Ll. Sech, Mata-tías, Un 13 anti-fatalista, Menjador de secas, J. Mir (a) Pallaringa, Repatatzim, M. Morell y Un Aixerbít:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa. Ciudadans Juan Morros de F., Estanislao Faluga, Un de Sant Gervasi, Soldat Petit, Sicket D. Paila, Quim Embustero, Joan Rocavert, Baldiri Pius y Un Barberillo:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta semana. Ciudadá Ang'l Montanyá: Están bé 'ls quadrets: els publicarém.—Escolar: Idem la seva composició.—Mayet: Idem idem. Noy de Sitjes: Careix de gracia y facilitat: no podem aprofitarho.—Muriso: Per publicarho tal com esta seria precis que algú respongués de la veracitat dels fets.—F. S. y S. (Blanés): Queda acceptada la composició.—B. G. (Figueras): No 'ns es possible contestar particularment.—J. Staransa: La composició va bé: l' aprofitarém.—M. Pujolar y altres: Els hi agraheim la felicitació.—Un ayguader que v' votar á n' en Bustillo: Crech que si l' estimavan tant com vosté diu, no haurían de permetre que 's gratés tant la butxaca.—J. Pujadas Truch: Rebuda la composició: está bé.—J. Puig Cassanya: Idem idem.—M. Gibert: No 'ns fa 'l pis.—R. Ramón: Gracias mil per lo que 'ns envia: ho aprofitarém.

ANTONI LOPEZ. editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.